

THE WITNESS OF DESIRE, MESSIAH OF LIGHT

J.M.W. Turner was an exceptional person and artist who lived in an exceptional era filled with social change and technological discoveries. He was born on April 23rd, 1775, in London. The first drawings signed by him come from the time when he was 10-11 years old. Since the age of 13, he worked as a draughtsman for the architects Thomas Hardwick and Thomas Malton and was admitted for a trial period to the Royal Academy where he was awarded the Greater Silver Palette by the Royal Society of Arts for a landscape drawing. He soon received full membership at the Academy and was appointed Professor of Perspective.

Turner put great effort into treating his landscapes in a complex manner, that is, he would often reflect the current course of events in England and Europe. During his life, he experienced key social and political changes – the whole Napoleonic era starting with Napoleon entering the political scene and his infamous end in St Helena, he lived through the wars with France and Spain, during his time, the Declaration of Independence was pronounced in America, steam powered railway passenger transportation started and the first steam ship crossed the Atlantic. And Turner was able to respond to all these in his work – through choice of subjects, colours, symbolism. Besides that, he was the genius who significantly developed and shifted the use of watercolours including continuous testing of new materials – both in terms of paints and paper.

I chose the theme line reflecting industrial development because Turner often addressed the subject of Industrial Revolution and I found it interesting to push this theme almost ad absurdum. In principle, I aimed to look at the English/Venetian landscape and infuse it with industrial connotations from our present time, though. As in the case of César Manrique, I invited fellow photographers to join me in the project.

Project was awarded 2nd place in professional categories „Open Theme“ and „Photomanipulation“ in NEW YORK PHOTOGRAPHY AWARDS 2022; Official selection in professional categories „Fine Art“ and „Collage“ in IPA 2022; Official Nominee in professional category „Photomanipulation“ in FAPA 2023 and 2 pictures were awarded Honourable mention in professional categories „Photomanipulation“ and „Fine Art“ in CHROMATIC AWARDS 2022.

JMWT-01 - „Vidíte ten oceán, pane profesore? Nežije snad skutečným životem? Nemá své hněvy i své lásky? Včera s námi usnul a teď se po klidné noci zas probudil.“
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

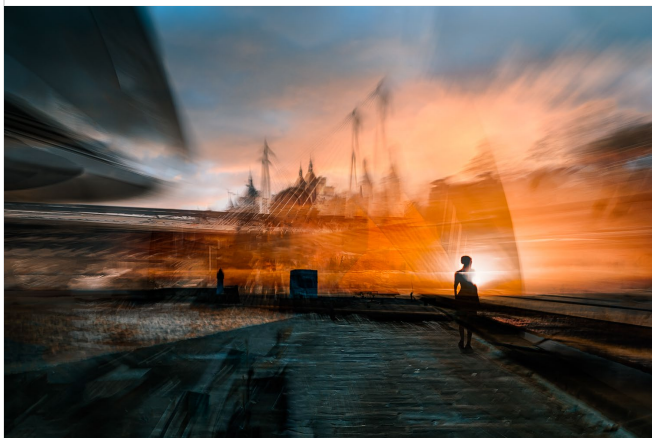
JMWT-02 - Celý trup, paluba, kajuty a kabiny byly ze slameného papíru změněného tlakem v kov. Velkou výhodou tohoto materiálu, pohybujícího se ve velkých výškách, byla i jeho nehořlavost. Různé součástky stoupacích i hnacích vrtulí, jejich osy a lopatky byly vyrobeny z hmoty, jejíž hlavní složkou byla pružná a nad palubou se tyčilo třicet sedm svislých os pevná želatinová vlákna. Tato hmota se dá libovolně tvarovat, je nerozpustná v plynech i v kyselinách a jako dokonalý izolátor se zvlášť dobře hodila k elektrickým strojům Albatrosu.
Jules Verne, Robur dobyvatel

JMWT-03 - Než pouze ti, kdo jdou, jen aby šli už zase, cestují vsutku; svým vedení osudem, s lehkým srdcem, jež balónu podobá se, dí, aniž vědí proč, vždy znovu to své: jdem! ti, jejichž touha má tvar oblak větrem hnaných, a sní, jak nováček sní o kanónu rád, o širých rozkoších, měňavých, nepoznaných, jimž nikdy lidský duch neuměl jména dát.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-04 - Já zvednu se a půjdu, vždyť ve dne, za noci z jezerních břehů slyším pleskot vod slabounce. Na šedé dlažbě stojím, na prašné silnici a ten zvuk mě bere za srdce.
William Butler Yeats, Jezerní ostrov Innisfree

JMWT-05 - Kdybys teď, stíne, přišel do města, buď abys postál před svým pomníkem (je zaplácena sochařova mzda?), či potěšit se, nežli zhasne den, slanými doušky vzduchu od moře, když třepot racků lidí vystřídá a domy stojí v pusté nádhře, tím spokoj se a pak se zase vzdal. Dál vládnou čachry.
William Butler Yeats, Stínu

JMWT-06 - Nám sláva sluneční a moře fialová, nám sláva zlatých měst, západů slavný třept neklidnou chtivost v srdci zažihaly znova do vábného se lesku nebe ponořit. Ta nejbohatší města, nejskvělejší kraje nebyly tajemné a svůdné jako ty, jež staví náhoda, když s oblaky si hraje, a vždy nás jala touha plná tesknoty.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-07 - „Dost! Když promluví věda, nezbyvá než mlčet!“
Jules Verne, Cesta do středu Země

JMWT-08 - Ostře světlo zářící skleněným kotoučem — podobalo se světelnému přístroji v majáku — pocházelo ze dvou elektrických svítilen, které dosud hořely ve vzduchoprázdňem poklopu; svítilny pořád ještě napájel elektrický proud ze silného galvanického článku. Uprostřed místnosti v tomto oslňujícím jasu seděla lidská postava, nehybná jako z mramoru, nesmírně zvětšená lomem paprsků v čočce — jako sfinx v egyptské poušti.
Jules Verne, Ocelové město

JMWT-09 - Nenávídím tě, Moře! Skoky tvé a ryk sám v sobě nacházím; ten přehořký smích hoře, jimž chrlí nešťastník své spílání a vzlyk, já slyším zaznívat v nesmírném smíchu moře. O Noci, nebýt hvězd, jež světy tisíce mluví tak po známu, jak byla bys mi drahá! Neb hledám černa jen a prázdnoty a naha!
Charles Baudelaire, Posedlost

JMWT-10 - Byl bych velmi rád navštívil tento útes, dlouhý tisíc pět set kilometrů, na němž se neustále rozvinlé moře rozbíjí se strašným rachotem, podobným rachotu hromu. Ale Nautilus se svými skloněnými bočními plochami nás zavedl do velkých hloubek, takže jsem z vysokých korálových stěn nic neviděl.
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

JMWT-11 - Když ráno vyplujeme, mozek ohně plný a srdce těžké hněvem, plno hoře v něm a hořké touhy, jdem po táhlém rytmu vlny své nekonečno houpat v moři konečném: jedni, kdo z bídné vlasti prchli bez loučení, a druzí, kolébk svých hrůza, a pak my, hvězdáři v očích kruté Circe utopení, jež nebezpečnými nás mučí vůněmi.
Charles Baudelaire, Cesta

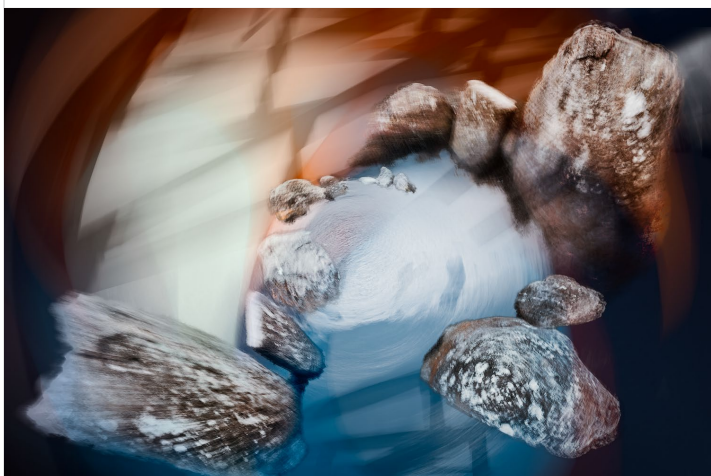
JMWT-12 - Až jednou stihne nás a klekne na hřbety nám, dál budem doufat a „Kupředu“ volat zas, jako když pluli jsme kdys do Číny či jinam, v dál očí upřeny a větru vydán vlas, po moři Temnot se na dlouhou plavbu dáme šťastni jak mladý poutník. Zdali slyšíte ty hlasy čarovné, ty smutné hlasy známé, jak pějí: „Tudy! Vy, kdo jísti toužíte vonný plod Lotu! Zde je kraj ten, kde se sklízí zázračné ovoce pro srdce hladová; pojdte se sladkosti zpít podivnou a cizí tohoto odpůdne, jež navždy potrvá!“
Charles Baudelaire, Cesta

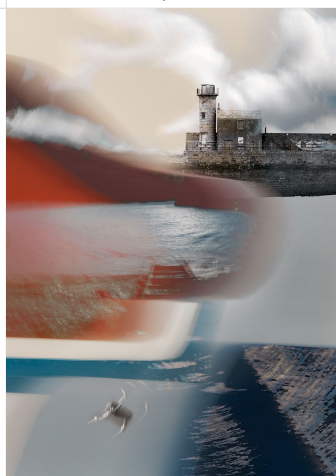
JMWT-13 - Chtěl bych být nevědomý jako svítání, které pohlédne cestou na starou královnu, měřící město špendlíkem brože, nebo na mužská těla svažštělá, pedantské Babylónany, jak pozorují planety, jejich dráhy, sklony, a když s příchodem luny hvězdy vybledají, vezmou tabulky a počítají.
William Butler Yeats, Svítání

JMWT-14 - Je chrámem příroda s živými pilíři, jež slovy zmatenými někdy zahovoří; v symbolů černé hvězdy se tu člověk noří, jež na něj důvěrně svůj pohled zamíří. Jak táhlé ozvěny, jež zdaleka se mísí v jednotě hluboké, dálné a temnotné, rozsáhlé jako noc a jako světlo dne, tak vůně, barvy, zvuky odpovídají si.
Charles Baudelaire, Vztahy

JMWT-15 - Slyšel jsem vetché starce hovořit: „Vše uplyne a mine. Nemůže nikdo věčně žít.“ Ruce jak drápy a jejich kolena jak stará trniska zkroucená nizoučko při hladině. Slyšel jsem vetché starce hovořit: „Nemůže žádná krása věčně žít, uplyne po hladině.“
William Butler Yeats, Starci se obdivují ve vodě

JMWT-16 - Zkrátka pouze jediný ředitel meteorologické stanice se vyjádřil k této věci jasně, navzdory posměchu, který mohlo jeho tvrzení vyvolat. Byl to Číňan, ředitel hvězdárny v Zi-Ka-Wey, postavené uprostřed širé planiny nejméně čtyřicet kilometrů od pobřeží, v místě s nesmírným obzorem a s čirým vzduchem. "Je možné," řekl, "že tento předmět je prostě aviatcký přístroj, létající stroji!" Jak směšné!
Jules Verne, Robur dobyvatel

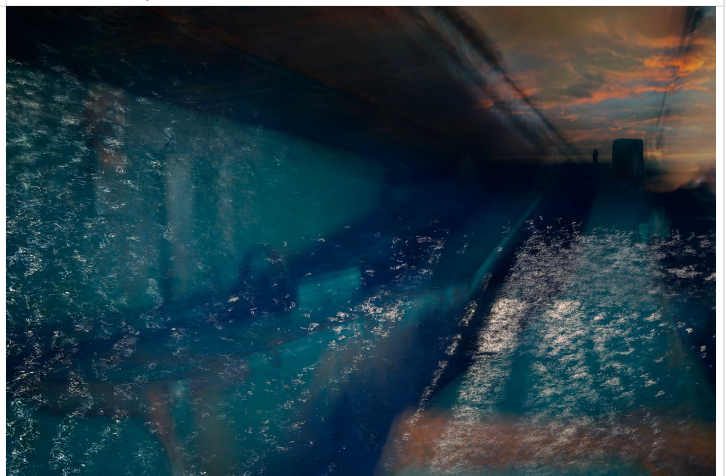
JMWT-17 - „Ale i teď zbývá naděje. Nebudu vám dávat rady, říkat udělejte to nebo udělejte tamto. Ale řeknu vám toto: vaše výprava stojí na ostří nože. Zabloudí jen trochu a selže, ke zkáze všech.“
J.R.R. Tolkien, Pán prstenů

JMWT-18 - "Holub létá!" zvolal jeden z nejtvrdohlavějších aviatiků. "Ovládneme vzduch tak, jako jsme ovládli zemi," odpověděl mu jeden z jeho nejvášnivějších přívrženců. "Po lokomotivě sestrojíme aeromotivu!" volal nejhluchnější ze všech, který využil hlásné trouby tisku k vyburcování Starého i Nového světa.
Jules Verne, Robur dobyvatel

JMWT-19 - Tížily mě děsivé přízraky. Viděl jsem v těchto tajemných končinách celý svět neznámých zvířat, z jejichž rodu jako by byla i tato ponorka, která žila, pohybovala se a byla právě tak strašná jako ona zvířata. Pak se mi myšlenky uklidnily, má představivost přešla v těžkou ospalost a já brzy upadl do spánku.
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

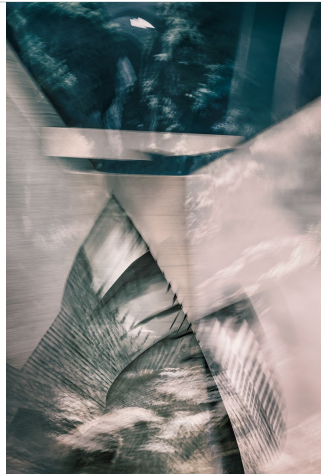
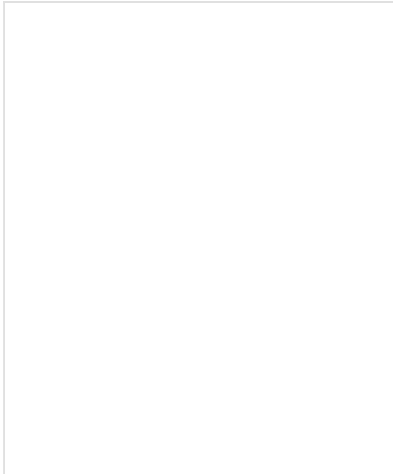
JMWT-20 - Tížily mě děsivé přízraky. Viděl jsem v těchto tajemných končinách celý svět neznámých zvířat, z jejichž rodu jako by byla i tato ponorka, která žila, pohybovala se a byla právě tak strašná jako ona zvířata. Pak se mi myšlenky uklidnily, má představivost přešla v těžkou ospalost a já brzy upadl do spánku.
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

JMWT-21 - Ke které části zeměkoule Albatros nyní letí? Lze připustit, že by se odvážil v zimě až nad jižní polární moře a nad polární pevninu? I když připustíme, že chemikálie jeho članků vydrží mrazivou atmosféru a nezamrznou, nebude celé posádce hrozit smrt, strašná smrt mrazem?
Jules Verne, Robur dobyvatel

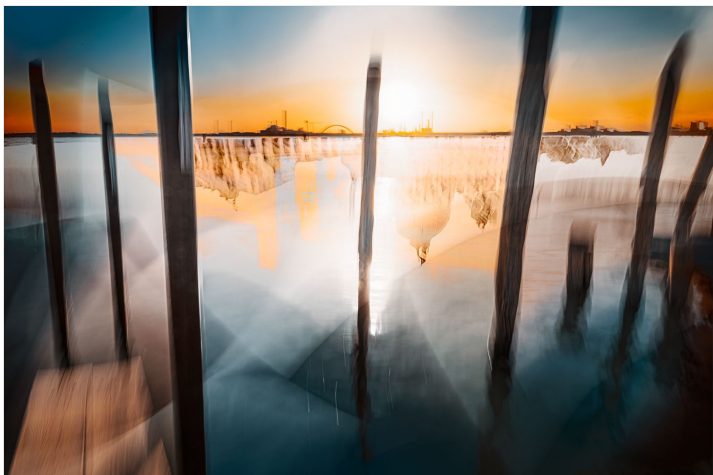

JMWT-22 - Pod letounem se řítily vody přes vodopád tvaru podkovy. Vypadal jako obrovský proud krystalů, nad nímž se vytvořila rozkladem slunečních paprsků velká duha. Byl to nádherný pohled.
Jules Verne, Robur dobyvatel

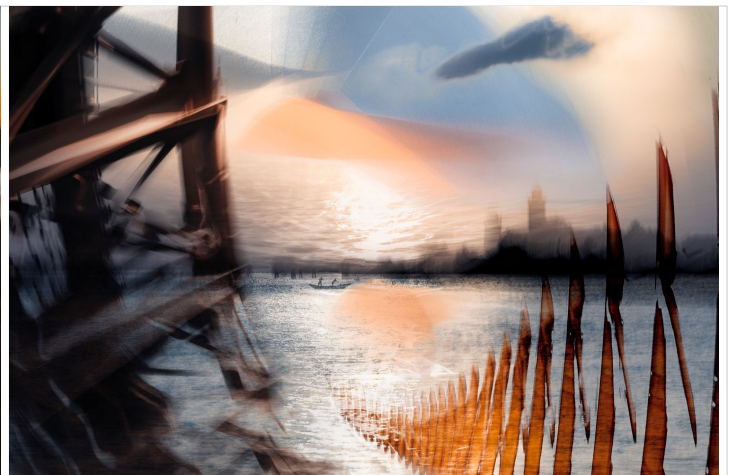

JMWT-23 - My, hrůzo! kroužíme jak vlček nebo koule v jích poskocích a tanci: vždyť i ve spaní Zvědavost mučí nás a točí námi v kole jak Anděl zlý, jenž bičem slunce pohání.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-24 - Chronometr: 8 hod. 27 min. ráno Barometr: 637 mm Teploměr: 6° C Směr: Východojihoýchod Poslední údaj získal v temné chodbě s pomocí busoly. „A nyní, Axele, se opravdu vnoříme do zemského nitra!“ zvolal pak nadšeně. „Tohle je přesně chvíle, ve které naše cesta začíná.“
Jules Verne, Cesta do středu země

JMWT-25 - Nám sláva sluneční a moře fialová, nám sláva zlatých měst, západů slavný třpyt neklidnou chtivost v srdci zažihaly znova do vábného se lesku nebe ponořit.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-26 - Nalej nám svého jedu, by v nás síla vtekla! My chceme, tak ten oheň v mozku páli nám, vrhnout se do jícnu ať Nebe, aťsí Pekla, až na dno Neznáma, a najít nové tam!
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-27 - Občas se nám též zdálo, že se ve tmě rýsuje silhouetta jakási - jako loď, jež se blíží... Také občas povstal ve vodě jakýsi vír, jakoby se v hlubinách zátoky něco hýbalo.
Jules Verne, Pán světa

JMWT-28 - Viděl jsem archipely hvězd a ostrovy, kde plavci dokořán horečné nebe bylo; v těch nocích bezdenných zda spíte snad, ó vy bez počtu zlatí ptáci, příštích časů Silo?
Jean Arthur Rimbaud, Opilý koráb

JMWT-29 - Než samy temnoty jsou plachty visící, kde trysklé z očí mých se roje zjevují mi bytostí zmizelých s pohledy důvěrnými.
Charles Baudelaire, Posedlost

JMWT-30 - Na konci pak článku Evening Stáru byl následující zvláštní přehled : „Po tajemném automobilu tajemná loď. „Po tajemné lodi tajemný stroj, který pluje pod vodou. „Lze z toho usuzovati, že všechny tři pocházejí od téhož vynálezce a že všechny tři jsou toliko jediným strojem?“
Jules Verne, Pán světa

JMWT-31 - Úžasní poutníci, v svých očích psány máte, jak moře hlubokých, příběhy dlouhých cest! Otevřte paměti svých skříně přebohaté, podivuhodné šperky z éteru a hvězd. Bez páry, bez plachet my na cestu chcem vyjet! Je v našich žalářích tak nudno. Nuže sem, na hladkém plátně našich myslí nechte míjet vzpomínky plaveb svých i s jejich obzorem. Tož co jste viděli?
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-32 - A ti mniší pitomí, šilenství milovníci, by stádu unikli, jež osud stěsna kol, v opia nesmírného klín se vrhající! — To světa celého je věčný protokol.“
Charles Baudelaire, Cesta